

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. Š.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Litomyšl,**
sídlem Bří Šťastných 1000, 570 20 Litomyšl

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 7. 2019 podle ust. § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), domáhal poskytnutí soudní ochrany proti údajné nečinnosti žalovaného. Tu spatřuje v tom, že žalovaný zcela nevyhověl jeho žádosti o poskytnutí informace dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zák. č. 106/1999 Sb.“), ve které žalobce žádal o poskytnutí veškeré smluvní dokumentace k silničním rychloměrům, jenž žalovaný, resp. obec nebo obecní policie či „obecní společnost“ provozuje nebo provozovala. V žalobě

tvrdil, že žalovaný jako povinný subjekt žalobci jako žadateli dne 18. 2. 2019 sice doručil písemnost označenou jako „poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.“, ale že tím povinný subjekt pouze zčásti vyhověl žádosti žalobce jako žadatele o poskytnutí informace, přičemž žalobce jako žadatel žádal o poskytnutí kompletní smluvní dokumentace. Žalobce namítl, že poskytnutá informace nebyla úplná, „v Registru smluv, na který byl žalobce odkázán, však jsou anonymizovány mnohé informace, navíc se zřejmě nejedná pouze o osobní údaje obsažené ve zde zveřejněných smluvních dokumentech, kdy této části žádosti vyhověno nebylo a mělo tedy dojít k jejímu částečnému odmítnutí“. Žalobce dále namítl, že v Registru smluv nejsou zveřejněny kompletní přílohy a dodatky ke smlouvám k rychloměrům a že mělo být tedy vydáno částečné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, v Registru smluv nejsou obsaženy ani smlouvy k rychloměrům uzavřené před účinností povinnosti zveřejňovat smlouvy v Registru smluv, jsou zde zveřejněny pouze smlouvy uzavřené v roce 2017 a později, žalobce však žádal o veškerou, tedy i historickou, starší smluvní dokumentaci k rychloměrům, nikoliv pouze o tu, která byla uzavřena v roce 2017 a později. Žalobce dále tvrdil, že podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o tyto informace podle § 16a odst. 1 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb., avšak „Nadřízený orgán žalovaného, tj. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, však na tuto stížnost nijak nereagoval, čímž došlo k bezvýslednému vyčerpání právního prostředku ochrany před nečinností.“

2. Krajský soud v řízení vedeném podle § 79 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům, z nichž vyplývá, že žaloba byla nejen bezdůvodná, ale i účelová, se snahou zástupce žalobce o obstrukční jednání, které právo zneužívá.
3. Stěžejní však pro rozhodnutí krajského soudu byla skutečnost, že žalobce zcela ignoroval skutečnost, že pro posouzení otázky činnosti či nečinnosti žalovaného nebyla podstatná písemnost žalovaného ze dne 18. 2. 2019, ale písemnost ze dne 6. 3. 2019, č. j. 016095/2019, kterým byla žalobci poskytnuta informace v plném rozsahu. Ze správního spisu totiž zcela nepochybně vyplývá, že tato informace byla zaslána na CD nosiči prostřednictvím pošty a byla dle doručky připravena k vyzvednutí dne 7. 3. 2019 a Mgr. Václav Voříšek si ji vyzvedl osobně dne 18. 3. 2019. V žalobě však účelově tuto skutečnost pomíjí a tvrdí v replice k vyjádření žalovaného k žalobě, že mu mělo být doručováno do datové schránky. Žalovaný však tímto způsobem mu doručovat nemohl vzhledem k velikosti a množství zasílaných souborů, tedy i dat, když všechny písemné dokumenty byly z tohoto důvodu uloženy na CD a zaslány poštou, o čemž byl tento advokát informován i v průvodním dopisu, který si s CD převzal osobně. Ostatně takový postup umožňuje i platná právní úprava, když doručovat do datové schránky je správní orgán povinen jen tehdy, pokud to umožňuje povaha zasílaného dokumentu (§17 odst. 1 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi). Pokud v replice k vyjádření žalovaného k žalobě tvrdí, že mu nic poštou „doručeno nebylo a ani nemohlo“, tak vědomě uvádí nepravdu, o čemž svědčí obsah doručky založený ve správním spisu, podle níž potvrdil převzetí požadovaných informací svým podpisem. Za této situace je tvrzení tohoto advokáta o neexistenci doručení požadovaných informací z důvodu nedoručení do datové schránky účelové, když je třeba přihlídnout k rozsahu zasílaných informací.
4. Krajský soud z vyjádření žalovaného a dále z vyjádření Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 31. 7. 2019 a z předložené dokumentace zjistil, že žalobce, resp. právní zástupce žalobce, nepředložil soudu všechny podklady, resp. k vytvoření zcela účelové

žaloby připojil podklady, které jsou jednak v rozporu s tvrzením obsaženým v žalobě, tedy že podal stížnost na postup při vyřizování informace, ale „*nadřízený orgán žalovaného, tj. Krajský úřad Královéhradeckého kraje však na tuto stížnost nijak nereagoval*“, ale v příloze žaloby žádná taková stížnost adresovaná Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje obsažena není, a ani z vyjádření Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 31. 7. 2019, které si soud vyžádal, nevyplývá, že by taková stížnost byla doručena tomuto žalobcem zmíněnému krajskému úřadu. Stejně však pro rozhodnutí krajského soudu byla skutečnost, že žalobce zcela ignoroval skutečnost, že pro posouzení otázky činnosti či nečinnosti žalovaného nebyla podstatná písemnost žalovaného ze dne 18. 2. 2019, ale písemnost ze dne 6. 3. 2019, č. j. 016095/2019, kterým byla žalobci poskytnuta informace v plném rozsahu. Ze správního spisu totiž zcela nepochybně vyplývá, že tato informace byla zaslána na CD nosiči prostřednictvím pošty a byla dle doručenký připravena k vyzvednutí dne 7. 3. 2019 a Mgr. Václav Voříšek si ji vyzvedl osobně dne 18. 3. 2019. Avšak i kdyby mělo být doručováno do datové schránky (což dle názoru soudu být nemuselo, protože to neumožňovala povaha zasílaného dokumentu, srov. § 17 odst. 1 zák. č. 300/2008 Sb.), tak je třeba vycházet z toho, že účinky doručení nastávají tehdy, pokud sice není v rozporu s § 17 odst. 1 zák. č. 300/2008 Sb. doručováno do zpřístupněné datové schránky adresáta, nicméně adresát si písemnost fakticky převezme. Materiálně tedy doručeno je, a je zcela bez významu, že nebyl dodržen zákonný způsob doručování, což NSS dovodil např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88: „*Je-li účastníku řízení, který má zřízenou datovou schránku, doručováno správní rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence a účastník je skutečně převzal, bylo tím rozhodnutí oznámeno ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. i § 72 odst. 1 správního řádu z roku 2004, přestože správní orgán posléze zaslal takové rozhodnutí i prostřednictvím datové schránky.*“

5. Ke stejnému závěru došel též Ústavní soud (dále „ÚS“) v usnesení ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3807/11, NSS pak rovněž v rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95 a v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73: „*Řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*“ V žalobě však účelově tuto skutečnost žalobce, resp. jeho zástupce, pomíjí a vůbec se o písemnosti žalovaného ze dne 6. 3. 2019 nezmiňuje. Krajský soud tento postup právního zástupce žalobce nepovažuje pouze za jakési „přehlédnutí“, ale za pokus o obstrukci a zneužití institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti, když zmíněný advokát je svým obdobným jednáním znám nejen podepsanému soudu, ale i snad již všem soudům v České republice, a to dokonce i Ústavnímu soudu, jak vyplývá z dále uvedených skutečností.
6. Je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří jsou pojištěni proti pokutám za přestupky proti pravidlům silničního provozu, tyto u soudu zastupuje nikoliv náhodou Mgr. Václav Voříšek (který v minulosti zastupoval známého advokáta Mgr. Jaroslava Topola, nyní zastupuje tyto přestupce sám), přičemž v přestupkových řízeních a následně i

v soudních řízeních je využívána účelová procesní strategie, využívající různých obstrukcí, zneužívající právo. O tom svědčí ostatně i následující skutečnosti.

7. V přestupkových řízeních a v soudních řízeních jsou tito přestupci zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „*a to nikoliv náhodou*“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č. j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu, v usnesení NSS, č. j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „*složky*“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp. zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).
8. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „*složku*“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.
9. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp.zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„*Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah*

složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námitky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námitky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pomínou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmetné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.

10. NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18), uvedl k této obstrukční a účelové činnosti Mgr. Voříška, mající za cíl mařit soudní jednání, následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“*

11. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: *„S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory,*

zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti" (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18). Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo (ta i v dané věci zaplatila soudní poplatek za žalobu).

12. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

13. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:

V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „*Platba zmrdu z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.*“.

K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlídnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nehcipokutu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností

stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přitěžující okolnost.“

14. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „podjatou svini“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: „SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svině XY, tak jedu na soud a dostane kotel.“ Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhružku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.r.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhružku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhružku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhružku vůči soudu, přičemž „vulgarity a výhružnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: „a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.r.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných

subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobce zvolil obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jím vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení účelových a spekulativních tvrzení, které byly obsaženy i v dané žalobě.

15. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

16. K procesní strategii zneužívající právo, patří i žaloby ve věci ochrany před nezákonným zásahem a žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, které zmíněný advokát podával ve velkém rozsahu, a to nejen k podepsanému soudu, jejichž účelem je dosáhnout vydání takového rozhodnutí soudu, na jehož základě se domáhal zástupce žalobce poskytnutí odškodnění u příslušného civilního soudu. K tomu využívá účelových žalob, v nichž často „mlží“, podává nepravdivé informace, v podstatě se „soudí, jen aby se soudil“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, bod 26, v němž NSS

přímo uvedl, že „Pokud stěžovatel takovou žalobu přesto podal, nelze v tom spatřovat snahu o skutečnou ochranu stěžovatelových veřejných subjektivních práv, neboť ta vskutku dotčena nebyla, ale spíše snahu stěžovatele či jeho zástupce o souzení bez skutečné příčiny.“). Ostatně ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 9 As 138/2019 a v zásahové žalobě, kterou NSS pod touto sp. zn. projednával, sám zmíněný zástupce přímo uvedl, že „zásahovou žalobu podával proto, aby získal podklad pro uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nesprávným úředním postupem podle zák. č. 82/1998 Sb., což ostatně podle důvodu ve zprávě v příslušné novele s.ř.s. vedlo k umožnění žádat zásahovou žalobu pouze deklaraci nezákonnosti zásahu“. K tomu NSS ve zmíněném rozsudku uvedl, že tento zástupce žalobce nepodával zásahovou žalobu primárně proto, aby se ex post bránil proti zásahu, který by vůči sobě pocítoval jako úkorný, ale podával ji jako prostředek, jímž by se mohl domoci náhrady škody (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35, bod 27).

17. Účel předmětné žaloby nebude zřejmě jiný, tedy tato žaloba je pouze účelová, o čemž svědčí skutečnost, že žalobce, resp. jeho zástupce, se zcela v žalobě „vymělčel“ ke zcela zásadní skutečnosti, tj. že zmíněná informace byla v plném rozsahu poskytnuta. V dané věci ze správního spisu vyplývá, že k poskytnutí zmíněné informace přistoupil žalovaný na základě autoremedury, kterou mu umožňuje ust. § 16a odst. 5 zák. č. 106/1999 Sb., tedy po stížnosti žalobce ze dne 1. 3. 2019 sám zcela stížnosti vyhověl a poskytl požadovanou informaci, tedy nebyl povinen stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, předkládat. Navíc nadřízeným orgánem v dané věci nebyl Krajský úřad Královéhradeckého kraje, jak zástupce žalobce zcela mylně uvádí v žalobě.
18. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 81 odst. 3 s.ř.s.).
19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl úspěšný v řízení, neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. listopadu 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu